

seer meget smukt ud, men i og for sig betyder overmaade lidet; enten vi have 10 Millioner staaende i vor Statsgjældsboek, og tillige i vor Activ- eller Reserfefond eller ikke, kommer omtrent ud paa det Samme. I en enkelt Henseende kan der være vundet noget Ubetydeligt derved, men i en anden Henseende er der Noget tabt derved. Jeg henviser til, at det i det Mindste een Gang tidligere ved en Feilighed har været os af ganske overordentlig Nytte, at vi havde en saadan større Beholdning af kongelige Obligationer, nemlig i 1864, da vi under de vanskelige, meest paatrængende finansielle Omstændigheder ved Hjælp af dem skaffede os en Credit, som reddede os ud over en Tilstand, som man vil have vanskeligt ved at gjøre sig noget Begreb om. Det er ikke her Stedet til at drøfte denne Sag meget indgaaende, men da der er fremkommet enkelte Uttringer derom, har jeg ikke troet, at det vilde være afveien at gjøre opmærksom paa den. — Naar jeg nu er paa det Rene med, at de Omsætninger, der ere at gjøre med vor Reserfefonds Beholdning, maae gaae i den Retning, jeg her har omtalt, saa vilde de ærede Medlemmer see, at jeg har ondt ved at slutte mig til den Tanke, at Alt, hvad vi kunne sælge, skulde anvendes til at dække vore løbende Udgifter. Men med særligt Hensyn til det, der nu her foreligger, Spørgsmaalet om, hvorvidt den Underbalance, som iaar er tilstede, skal dækkes ved en Skat, eller om man ikke kunde slaae en Streg derover, ialtfald for iaar, og gjenme: den til næste Aar osv., skal jeg erklære, at dette Spørgsmaal stiller sig for mig saaledes, at Thinget paa ingen Maade vil kunne tilegne sig eller følge den Anviisning, som ligger i det sidste Alternativ, og det ganske simpelt i Henhold til, hvad der passerede ifjor. Vi havde her ifjor foreliggende og drøftede et Forslag om Anlæg af nye Jernbaner, og det var Thinget her bekendt, at det, om vi skulde have disse nye Jernbaner eller ikke, vilde komme til at beroe paa, om vi skulde have en saadan extraordinair Skat eller ikke. Dette har været saa bekendt for Thinget, som Noget kan være, og det er udtalt i den Betænkning, som Udvalget afgav. Vi have altsaa ifjor, da vi her voterede

Jernbaneanlægene i Sylland, voteret dem under den bestemte Forudsætning, jeg kan sige med den stiltiende Forpligtelse, at vi vilde yde Finantsministeren de Midler, der ere nødvendige for at faae disse store Anlæg udførte. Naar jeg nu gaaer videre, vil jeg bede de Herrer erindre, hvad der fulgte paa, at i det andet Thing, hvor Modstanden imod eller ialtfald Tvivlen med Hensyn til disse store offentlige Arbejder var endnu stærkere end i dette Thing, og hvor man gjorde den ærede Finantsminister meget alvorlige Bekrejdelse, fordi han havde givet sit Samtykke til saadanne Foretagender uden at have sikret sig de Hjælpe midler, der hørte til for at udføre dem, svarede den ærede Finantsminister derpaa, at han ingen Betænkning havde derved; thi han maatte minde om, at der paa Finantslovsforslaget for det foreliggende Aar ikke var forlangt en Skilling til disse Jernbanearbejder, og at der ikke i det paafølgende Finantsaar vilde blive begyndt paa dem uden efter en særlig Bevilling paa Finantsloven. Hvilken Mening kan der være i denne Udtalelse fra den høitærede Finantsminister som Svar paa hine Indvendinger? Det kan kun være den, at der mellem disse Jernbaners Udførelse og de Pengemidlers Udredelse, hvorved de skulle udføres, er en aldeles positiv Forbindelse, saa at han ikke kan give sit Samtykke til det One, uden at det Andet ogsaa skeer. Hans Standpunkt var altsaa dette: Jernbaner kunne vi bygge, naar der blev bevilliget Midler dertil, og det var han sandelig berettiget til at sige i Henhold til, hvad der iforveien var passeret her. Nu kunne vi altsaa paa ingen Maade, synes jeg, gaae hen og sige til den høitærede Finantsminister: Nu gaae vi fra det, vi vilde have Jernbaner byggede, men ikke give Penge. Finantsministeren maatte da sige: Ja, saa stiller jegendringsforslag om, at dette Punkt udgaaer af Finantsloven paa Udgiftsfiden. Nei, vi maae nok sige: Som Situationen stiller sig, og efter Alt, hvad der er foreslaaet iforveien, kunne vi ikke godt vægre os ved at give denne Skat. Et æret Medlem, som talte under Finantslovens Behandling, nemlig det ærede Medlem fra Betle Amts 2den Valg-